

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. H.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Juříkem
sídlem Hutník 1418, 698 01 Veselí nad Moravou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2022, č. j. JMK 69148/2022, sp. zn. S-JMK 63368/2022/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 10. 5. 2022, č. j. JMK 69148/2022, sp. zn. S-JMK 63368/2022/OD/VW, a rozhodnutí Městského úřadu Kyjov ze dne 25. 2. 2022, č. j. OOP17490/22/324, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to k rukám Mgr. Martina Juříka, advokáta se sídlem Hutník 1418, 698 01 Veselí nad Moravou, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Městského úřadu Kyjov, odboru organizačního a právního (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 2. 2022, č. j. OOP17490/22/324 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to dne 18. 7. 2020 v 8:51 hodin, kdy byla vozidlu žalobce na pozemní komunikaci v obci Žarošice, silnice I/54 směr Slavkov u Brna, v úseku 49°2'27.825"N, 16°58'16.443"E - 49°2'21.765"N, 16°57'42.298"E GPS naměřena nedovolená rychlost 56 km/hod (po odečtu toleranční odchylky) v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod. Za spáchání přestupku uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 5. 2022, č. j. JMK 69148/2022, sp. zn. S-JMK 63368/2022/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“) dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného, jakož i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání odvolacích námitek. V napadeném rozhodnutí absentuje myšlenkový pochod či argumentace proti odvolacím námitkám, obsahuje pouze odkazy na zákonná ustanovení. Žalovaný se nezabýval argumentací žalobce ohledně dostatečnosti identifikačních údajů poskytnutých k osobě řidiče vozidla. Namísto toho stroze uvádí, že žalobce neuvedl datum narození osoby řidiče a aprobejuje postup správního orgánu prvního stupně, který věc odložil a zahájil řízení s provozovatelem vozidla, tedy žalobcem. Správní orgány nedostály zákonnému požadavku na učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, pravděpodobně nedošlo ani k lustraci obyvatel v evidenci obyvatel. Správní orgán prvního stupně nedoložil žalobci veřejnoprávní smlouvu, které se domáhal, namísto toho žalobce odkázal na registr smluv, čímž porušil principy veřejné správy. Stejně tak žalobci nebyl předložen servisní deník ani jiný dokument prokazující kalibraci měřícího zařízení. Žalobce je toho názoru, že odůvodnění výše pokuty je nedostatečné, žalovaný se nevyjádřil k tvrzením žalobce.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné, skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě a přesně, byl správně právně posouzen, v řízení nedošlo k porušení práv žalobce.
4. V podané replice žalobce setrvává na své žalobní argumentaci.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění

zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

6. Zdejší soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jež žalobce spatřuje v nedostatečném odůvodnění, zejména pak v nevypořádání se s odvolacími námitkami. Nepřezkoumatelnost pro nedostatečné odůvodnění může být dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz obdobně k rozhodovací činnosti správních soudů např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).
7. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*). Ostatně sám žalobce proti úvahám žalovaného, resp. správního orgánu prvního stupně brojí konkrétní argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil. Rozhodnutí žalovaného nelze shledat nepřezkoumatelným jenom proto, že se žalovaný ztotožnil s právním názorem správního orgánu prvního stupně a jeho úvahy zopakoval, případně na ně odkázal, měl-li za to, že jsou dostatečné pro rozhodnutí ve věci.
8. Stejně jako reakce soudu na konkrétní žalobní námitky, tak i reakce žalovaného na konkrétní odvolací námitky, je, co do šíře odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Takový postup je vhodný zejména u velmi obsáhlých podání, nebo podání značně nepřehledně až chaoticky odůvodněných. Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a

rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. Stěžejní část žalobní argumentace spočívá právě v polemice s dokazováním, resp. výsledky dokazování, což samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce ve skutečnosti věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Soud proto přistoupil k posouzení jeho zákonnosti.
10. Ze správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobce v návaznosti na výzvu dle § 125h silničního zákona správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že vozidlo, kterému byla naměřena vyšší, než je nejvýše dovolená rychlost v obci, v inkriminovaném místě a čase řídil Š. C., s doručovací adresou X, X, Rumunsko. Dle § 137 odst. 1 a 2 správního řádu vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k doplnění údajů o osobě řidiče vozidla, a to o datum narození a adresu trvalého pobytu. Žalobce v reakci na výzvu zaslal správnímu orgánu prvního stupně tytéž údaje o osobě řidiče, požadované údaje tedy nedoplnil. Správní orgán prvního stupně následně věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „přestupkový zákon“) odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla.
11. Podle § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek provozovatele vozidla projedná, *„pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“* (podtržení doplněno zdejším soudem).
12. Zákon vychází ze zásady subsidiarity odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Dříve než správní orgány vyvodí odpovědnost provozovatele vozidla, musí vyvinout reálnou snahu směrem ke zjištění totožnosti jeho řidiče.
13. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá obecný závěr, že by bylo zjevně proti smyslu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro jeho zjištění potřebné indicie a označení řidiče provozovatelem vozidla nevede, resp. zjevně nemůže vést k nalezení skutečného pachatele, např. označenému řidiči se nedaří doručovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Současně však Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil primární odpovědnost řidiče vozidla, neboť *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“*.
14. V případě, že provozovatel vozidla správnímu orgánu poskytne dostatečné množství identifikačních údajů ohledně osoby, která dle provozovatele v době spáchání přestupku vozidlo řídila, musí správní orgán zásadně podniknout nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle skutkových okolností věci. Samotným označením řidiče ze strany provozovatele vozidla nejsou naplněny předpoklady pro zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči. Je proto zásadně nezbytné tuto osobu předvolat k podání vysvětlení, v rámci něhož by mohla být blíže objasněna totožnost řidiče (viz např. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36, nebo ze dne 10. 8. 2021, č. j. 6 As 300/2020-45). Nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje a přistoupí k zahájení řízení o provozovatele provozovatele vozidla, aniž by se pokusil osobu řidiče dohledat (např. za pomoci jemu dostupných databází) či kontaktovat přímo na základě informací sdělených provozovatelem vozidla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26).

15. Zároveň je třeba zaměřit se i na otázku, zda není z okolností věci patrná obstrukční povaha označení řidiče. Je totiž třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí“. Projednání přestupku provozovatele vozidla „musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44; podtržení doplněno zdejším soudem). V praxi se jedná o případy, kdy provozovatel vozidla neuvede dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvede údaje smyšlené či falešné, nebo jde o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednají v podobných věcech obstrukčním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22). V tomto směru jsou významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení dané věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44). V případě nejrozumnějších obstrukčních praktik však platí, že není namístě činit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.
16. Ze stavu skutkových zjištění, která měly správní orgány k dispozici, nelze bez dalšího považovat postup žalobce za účelovou obstrukci. Ostatně ani správní orgány na této skutečnosti svůj postup ve věci nevystavěly (svůj postup odůvodnily nedostatečnou identifikací řidiče). V napadeném rozhodnutí ani později netvrdí žádné individuální okolnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že žalobce jednal obstrukčně. Žalobce správnímu orgánu prvního stupně sdělil jméno, příjmení, a doručovací adresu údajného řidiče vozidla. Správní orgán prvního stupně se však s odkazem na absenci data narození a adresy trvalého pobytu ani nepokusil danou osobu vyzvat k podání vysvětlení (nelze tedy bez dalšího aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudcích týkajících se doručování výzev osobám, které nelze dohledat nebo se jim nedaří doručovat; srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Přitom je třeba podotknout, že zákon výslovně neupravuje výčet údajů, jimiž je zapotřebí identifikovat osobu označenou v určitém podání. Provozovatel vozidla je povinen sdělit správnímu orgánu takové údaje, na jejichž základě bude mít správní orgán možnost označeného řidiče vyhledat či přímo kontaktovat bez provádění dalších rozsáhlých úkonů.
17. Co se týče právního posouzení zákonnosti požadavku na uvedení identifikačních údajů nad rámec poskytnutého jména, příjmení a doručovací adresy, stejně jako k provedení

„nezbytných kroků“ ke zjištění přestupce se obšírně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 5 As 141/2019-22, ve kterém uvedl, že „v posuzovaném případě sdělil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně toliko jméno, příjmení a adresu pobytu řidiče v zahraničí. Ačkoliv označení osoby pobývající v zahraničí za pachatele přestupku jistě patří mezi hojně využívané obstrukční postupy, jak připomněl i krajský soud, nelze bez dalšího každý případ, kdy provozovatel označí za pachatele přestupku osobu pobývající v zahraničí, považovat za obstrukci. Ani v tomto případě nelze pouze na základě toho, že stěžovatel neposkytl datum narození označeného cizince, resp. tvrdil, že toto datum nezná a nemá již možnost ho zjistit, usuzovat, že se muselo nutně jednat o obstrukční praktiku, ostatně ani z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by považovaly daný postup stěžovatele za obstrukční, uvádějí pouze, že na základě sdělených informací nebylo možné označeného řidiče vozidla jednoznačně identifikovat. Za dané situace tedy byl správní orgán I. stupně povinen učinit alespoň základní úkony směřující k identifikaci označené osoby a k jejímu kontaktování, mezi takové úkony obvykle patří dohledání údajů o dané osobě v dostupných databázích, je-li to možné, a rovněž pokus o kontaktování řidiče za použití údajů, které poskytl provozovatel vozidla. [...] Sdělení data narození řidiče nepochybně je vhodné, neboť umožňuje správnímu orgánu využít jemu přístupné databáze, jeho případné nesdělení však správní orgán nezprošťuje povinnosti pokusit se řidiče ztotožnit a kontaktovat na základě dalších poskytnutých informací“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

18. V projednávané věci žalobce označil osobu řidiče stejnými identifikačními údaji (jméno, příjmení, doručovací adresa) jako v případě věci souzené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 As 141/2019. I v této věci správní orgány poukazovaly na nedostatečné identifikační údaje, bez zmínky o možném účelovém označení osoby žijící v zahraničí (obstrukčním jednání žalobce). Stejně tak nevyvinuly žádné úsilí ke ztotožnění pachatele přestupku, tedy neučinily nezbytné kroky k jeho zjištění ve smyslu § 125f odst. 5 silničního zákona. Výzvou ke sdělení data narození a adresy trvalého pobytu osoby řidiče správní orgán prvního stupně své povinnosti nedostál. Nelze sice klást správním orgánům k tíži, že se nepokusily osobu řidiče dohledat v dostupných databázích (k tomu je obvykle potřeba kromě jména a příjmení i právě datum narození nebo rodné číslo, případně číslo dokladu), pořád však platí, že měly k dispozici doručovací adresu tvrzeného řidiče vozidla žalobce. Správní orgán prvního stupně tedy měl možnost pokusit se řidiče kontaktovat, a to pomocí jména, příjmení a adresy pro doručování. Skutečnost, že se adresa nachází v Rumunsku, na této možnosti nic nemění. Samotné nesdělení data narození nezprošťuje správní orgán povinnosti pokusit se ztotožnit osobu řidiče a kontaktovat jej na základě dalších poskytnutých informací.
19. Správní orgán prvního stupně měl rovněž možnost vyzvat žalobce ke sdělení dalších údajů, než jen data narození či adresy trvalého pobytu. Takovým údajem může být například údaj o zaměstnavateli dané osoby, má-li jej provozovatel k dispozici, pomocí něhož se může správní orgán opět pokusit ztotožnit osobu tvrzeného řidiče (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2019, č. j. 9 As 445/2017-21) Sdělení data narození řidiče nepochybně je vhodné, neboť umožňuje správnímu orgánu využít jemu přístupné databáze, jeho případné nesdělení však správní orgán nezprošťuje povinnosti pokusit se řidiče ztotožnit a kontaktovat na základě dalších poskytnutých informací.
20. Nelze proto než uzavřít, že správní orgán prvního stupně nevyvinul dostatečné úsilí ke zjištění pachatele přestupku, protože nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, a tedy ani pro uložení pokuty za daný přestupek. Správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 125f odst. 5 silničního zákona, neboť zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce. Ve výše popsáném nesprávném postupu správního orgánu prvního stupně,

který byl následně aprobevován napadeným rozhodnutím žalovaného, tak soud spatřuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, přičemž se tedy jedná o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

IV. Shrnutí a náklady řízení

21. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož se zrušující důvody vztahují i k prvostupňovému rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby, seps repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x 300 Kč. Zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce